והא. עלה דהסיא דקומץ פיגול קתני אם אחרים מביא לידי פיגול כלומר השייריים במחשבה דקמילה לחודה הוא עצמו הקומץ לא כ"ש וא"מ הכי במסכת זבחים [מנ.] מאי קאמר ה"ק [ג] אם [ד] (אינו) חשוב [ז] בהאי פגול דפגל בקומץ לחוד כפגול גמור [ח] דכיון [ד] דהעלהו למזבח דפקע [ט] פגולו ממנו כשאר פיגולים היאך מביא אחרים השייריים לידי מעילה [י] אלא ודאי פקע פגולו ממנו ומביא השייריים לידי מעילה [יא]. אלמא דמחשבה דקומץ לחוד הוי פיגול גמור וה"א במחשבה דשחיטה לחודה וקתני דקדש הלחם דקאמר מאי לאו כו'. ל"ק, [ו] ל"ל ואפשר ופריך דע"כ בחטאת ואפשר מיירי כו' והד"ל. ל"ק, [ח] ע"כ פקע פיגול ל"ק, [ע] ולא קרבו מתיריו וא"כ ל"ק, [ב] ל"ל אחל ל"ק, [ג] כך היה הגי' לפני תוס' ל"ק, [ד] הל"ק מקיים הגי' ובכל"ל, [ה] אע"ג דאיזרק דם כלומר כו' ל"ק, [ו] גי' ל"ק כדאמר לקמן הס"ד אח"כ ד"ה ועוד תניא כו', [ז] ופשטא הוי פשיעתא מ"מ לחדי' דרשא דהייני זריקת פיגול ופריך סיפא ודאי כו'. ל"ק, [ח] דלעולם בחטאת ואיזריק וקמ"ל כו'. ל"ק,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והא עלה וכו' אינו חשוב האי פיגול וכו' כשאר פיגולים אינו מביא וכו' וקשיא לרב גידל ומשני אמר לך רב גידל כל"ל והל"ש: **(ב)** ד"ה דבני הכל וכו' וקתני לעיל קדש הלחם:

רבינו גרשום

נמי בזריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוה פיגול גמור והא דאמר רב גידל דאינו מביא לידי מעילה דפיגל נמי בזריקה: והא. קתני עלה דההיא דקומץ פיגול אם אחרים מביא לידי פיגול השירים במחשבה דקמיצה לחודה: הוא עצמו. הקומץ עצמו לא כ"ש ואמרינן התם בזבחים מאי קאמר הכי קאמר אם אינו מתקבל כלומר אם אינו חשוב האי פיגול דקומץ לחוד כפיגול גמור דכיון שהעלו למזבח פקע פיגולו היאך מביא אחרים לידי מעילה השירים. אלמא דבמחשבה דקומץ לחוד הוי פיגול גמור. וה"ה במחשבה דשחיטה לחודה וקתני קדש הלחם דמביאו לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר לך רב גידל. הא נמי אם אחרים מביא לידי פיגול. לא אמר דבקמיצה לחודה אלא הא נמי פיגול דקמיצה הוי התחלת פיגול אבל לא הוי פיגול עד דפגיל בכולהו עבודות: והאמר אילפא. בפרק כל הזבחים תניינא: מחלוקת דרבי יהודה וחכמים בשתי עבודות. ואוקמינן התם כגון שאמר הריני שוחט סימן ראשון לאוכלו חוץ לזמנו וסימן שני חוץ למקומו דר' יהודה סבר אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול ואין חייבין עליו כרת. וחכ"א זה וזה פסול ואין בו כרת קסברי רבנן דעירוב מחשבת חוץ לזמן וחוץ למקום בזבח אחד אפילו בב' עבודות פסול ואין בו כרת: אבל בעבודה אחת. שחציה חישב בה חוץ לזמנה וחציה חוץ למקומה: דברי הכל עירוב מחשבות. הוי ופסול ולטעמא דאילפא דקרי לשני סימנין ב' עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כי שחט סימן אחד עבד פלגא דשחיטה: אמר לך רב גידל ה"נ לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה הוי פיגול. אלמא דבמחשבת הזמן קדמה בשחיטה הוי פיגול. הכא נמי לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה פיגל אלא בכולהו ולכי זריק תיגלי מילתא למפרע אי בעבודה אחת עירב המחשבות או בב' עבודות אבל לעולם לא הוה פיגול גמור עד דזריק כדרב גידל: אי הכי. תקשי ליה נמי הא דאמרת עד דזריק לא הוי פיגול דלטעמיה נמי גבי תודה לא הוי פיגול עד דזריק אלא נמי קשיא ליה הא דמאי קדש הלחם דקאמר לאו לחיובי במעילה אע"ג דהשתא הוי פיגול גמור אלמא מביא לידי מעילה: לא מאי קדש הלחם ליפסל. קדש דבעי שרפה אבל לא למעילה וכדרב גידל: לימא מסייע ליה. לרב גידל הפיגול לעולם מועלין בו לאו אף על גב דאיזדריק דם לשם פיגול והיינו כרב גידל דקאמר פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קתני לעולם מועלין בו דלא זרק הדם מיירי ולא מסייע ליה: אי הכי. מאי למימרא פשיטא דכי לא זרק מועלין בו: אלא לעולם בדזרק מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי תניא הדא דלעולם מועלין בו ואפילו לאחר זריקה בעולה מיירי דלגבוה היא כולה דאין בה היתר להכנים ולא בחטאת ואשם: לעולם בחטאת

והא קתני [ג] אם אחרים מביא לידי פיגול הוא עצמו לא כ"ש הא נמי איסורא דמייתי לידי פיגול אמר ליה רבינא לרב אשי והאמר אילפא [ד] מחלוקת בשתי עבודות כגון דאמר הריני שוחט סימן ראשון חוץ לזמנו וסימן שני חוץ למקומו אבל בעבודה אחת דכולי עלמא [ה] עירובי מחשבות הואי ה"נ לכי זריק תיגלי מילתא [ו] אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות [ז] אי הכי גבי תודה [ח] נמי עד [ט] דזריק [י] מאי קדש ליפסל דבעי שריפה לימא מסייע ליה הפיגול לעולם מועלין בו לאו אע"ג דאיזריק דם ומסייע ליה לא דלא זרק הדם אי דלא זרק הדם מאי למימרא אלא לעולם דזריק וכי תניא ההיא בעולה אי בעולה פשיטא דגבוה היא כולה

ועוד

עצמו לא כ"ש סיומא [יא] מילתא לגביל הוא ליתן טעם למה פקעה פיגול וכפ' ב"ש בזבחים (דף מנ.) הוא ופריך התם מאי קאמר ומשני הכי קאמר אם אינו [יב] מקבל בפנים היאך יביא אחרים לידי פיגול כלומר [יג] קבע פיגול דאם הוא פיגול כשמעלהו ע"ג המזבח אם כן עפרא בעלמא הוי [יד] ולא קרבן ומ"כ היאך מביא השייריים לידי פיגול הא בעינן כהרלמת כשר אלמא משמע שאל הפיגול משעת קמילה והוא הדין בזבח שאל משעת שחיטה דאי ס"ד דאינו אל עד שעת הקטרה אם זריקה וכן במנחות עד שעת הקטרה אם כן היכי מוכיח עולא דעפרא בעלמא הוא אם לא פקע הפיגול דילמא לעולם לא פקע ומ"מ לא הוי עפרא בעלמא שהוקבע הפיגול משעת שחיטה: [טו] דזריק. ס"א אלא מאי קדש הלחם לאו לחיוביה במעילה אלא ליפסול: [ז] אלא מאי קדש הלחם. גליון כלומר מאי קדש הלחם דקאמר לאו למימרא דקדיש משעת שחיטה ומועלין בו ואמאי כיון דלבסוף נקבע הפיגול בזריקה איגלאי מילתא שהוקבע הפיגול משעת שחיטה ואלא מאי קדש הלחם סיומא דקושיא היא ומשני מאי קדש הלחם לענין שריפה ולא לקבוע לידי מעילה. ע"כ בגליון ספר ישן נושן. גליון אחר אי הכי גבי תודה נמי לכי זריק. פי' דקס"ד דהא דאמר קדש הלחם היינו לענין לאחיוביה מעילה והכי פריך נהי נמי דעיקר פיגול לא מקבע אלא בזריקה מיהו מ"מ נימא דלכי זריק איגלאי מילתא למפרע שחל הפיגול למפרע משעת שחיטה דאמרינן גבי סימן ראשון וסימן שני [ח] לענין לחייב על הלחם מעילה וא"כ קשיא לרב גידל דאמר אין זריקת פיגול מביא לידי מעילה בקדשים קלים ומשני דראי הא דקתני קדש הלחם לאו לאחיוביי במעילה קאמר אלא דוקא דלא הוי כחולין ובעי שריפה ע"כ מצאתי בגליון: [ז] חשוב מתקבל כלומר אם אינו חשוב בהאי: [ח] גמור לומר דכיון: [ט] אמר לך רב: [י] אלא. גליון אלא הא נמי פיגול דקמיצה הוי התחלת פיגול אבל לא הוי פיגול [אלא עד דעביד] בכולהו העבודות. לשון הר"א: [יא] תיבת וכו' נמחק: [יב] מחלוקת בשתי עבודות דר"י תיבת וכו' נמחק: [יג] בו. גליון דמתני' היא קדשי קדשים קודם זריקה [יד] ואשם אי בעולה פשיטא לעולם והד"א: [טו] למימרא דמתניתין היא דבכל העולה מועלין בין לפני זריקה בין לאחר זריקה: [טו] סיומא דמילתא דלעיל: [יז] אינו מתקבל בפנים: [יח] ע"כ פקע פיגול: [יט] הוי והרי לא קרבו מתיריו וא"כ: [כ] ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן פסול תיבת לאו נמחק: [כא] ורבנן

אלא מאי קדש הלחם לאו לחיוביה במעילה. אינו ר"ל לענין מעילה דלחם דהא פירשתי לעיל דלא שייך ביה מעילה אלא ה"ק לא תימא כדשמעינן לעיל בזריקה אלא דקדש הלחם ליפסל בטבול יום ומחוסר כפורים ובלינה בשחיטת פיגול מכל מקום לא מהניא זריקת [כ] (פיגול) לאיחויבה במעילה בקדשים קלים: **לימא מסייע ליה הפיגול לעולם מועלין בו לאו [כא] אע"ג דזריק.** כלומר אלמא כיון דפיגל אין הזריקה מוציאתו מידי מעילה ומיירי בקדשי קדשים והוי סיוע לרב גידל: **אי לא זריק מאי למימרא פשיטא דמועלין.** וא"ת דילמא הא קמ"ל דלא אמרינן כמאן דחנקינהו דמי ולא קרינן בהו קדשי ה' י"ל דהכי קאמר מאי למימרא ואמאי קתני לעולם ליתני הפיגול בו ותו לא [כב]: **אי בעולה מאי למימרא פשיטא.** דמועלין דאפילו לא היתה נפגלת מועלין בו עד שתגלה לבית הדשן [כג] כדאמר לקמן (דף ט.) ועוד תניא כו' אלא מי אמרת בעולה גריכא למימר כלומר פשיטא דלא מהניא זריקה [להוציא] מידי מעילה אפילו לא לן דמה אלא ודאי מיירי בחטאת דאף על גב דכי לא לן דמה זריקה מוציאתה מידי מעילה מ"מ כי לן דמה דאז נעשית הזריקה בפסול לא מהניא הזריקה לאפוקי מידי מעילה וסלקא [כד] דעתך השתא דהוה הדין לזריקת פיגול וסיפא ודאי מיירי בחטאת דאם לא כן מאי קמ"ל דלא אמרינן כמאן דחנקינהו דמי ולא קרינן בהו קדשי ה' ומ

ד: קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

יח א מיי' פ"ג מה"ל מעילה הלכה ה:
יט ב מיי' שם הלכה ג: ג [מיי' שם הל' ח]:

מוסף רש"י

כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה. דלמא קדשי ה' סט, ואע"ג דהשתא אין לה שעת היתר (מנחות קב.). **שנשחטה חוץ לזמנה כו'.** עכ מנת לאוכלה חוץ לזמנה או חוץ למקומה (שם).

רבינו גרשום

קאמר. דאי בעולה פשיטא מאי למימרא: ועוד. סיפא נמי דייקא דבחטאת מיירי דקתני לן דמה וה"ה לפיגול דאע"פ שחזר וזרקו מועלין בו: אי אמרת בשלמא בחטאת. מיירי סיפא שפיר אלא אי אמרת בעולה כו': סיפא ודאי. לן דמה כו' מסייע לרב גידל דמיירי לאחר זריקה בהדיא: רישא מאי. לימא נמי הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה רישא: וסיפא ודאי מי מסייע ליה. לעולם אימא דלא מסייע ליה דלא דמי לן דמה למחשבת פיגול. אמאי לא דמי: ומאי שנא. ביה מאי שינוי יש בין פיסול לן ובין פיסול פיגול: ודאי לא דמו. דאימא לך הלנה דקא עביד איסורא בידים שהיה לו לזורקו והלינו היינו דעביד בפיסול בידים הלכך קנסינן ליה דלא מהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה אלא מועלין בו נמי לאחר זריקה: אבל מחשבת פיגול דלא עביד מעשה בידים. אלא באיסור מחשבה אימא דלא קנסינן ליה ומהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה ודלא כרב גידל: אמאי קתני סיפא. דההיא הפיגול בקדשים קלים אין מועלין בו באימורין אפילו לאחר זריקה דלאו קדשי ה' הוא, לפלוג בריישא ולתני לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו אלא מדלא פליג הכי בהדיא בריישא אלא בסיפא נימא בדאע"ג דזרק מיירי רישא דמועלין בו ומסייע לרב גידל: ההיא ודאי. סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו ודאי מסייע ליה לרב גידל דאיהו נמי הכי קאמר ואינו מביא לידי מעילה האימורים בקדשים קלים לימא הואיל ומסייע ליה סיפא ודאי כדאמרן דמסייע ליה נמי רישא: ודאי לא מסייע ליה רישא דבלא זרק קא מיירי כדאמרן וההיא דדייקת אבל זרק מאי הכי נמי דאין מועלין אי הכי אמאי קתני סיפא דההיא בקדשים קלים כו' לפלוג ברישא אין הכי נמי דמצי לפלוג ברישא אלא משום הכי תנא סיפא בקדשים קלים אין מועלין הואיל ומילת' פסיקא היא דבין לפני זריקה ובין לאחר זריקה אין מועלין באימורין הואיל וזריקת פיגול היא משום הכי חביבא ליה טפי מהאי הפלגה דרישא דלאו מילתא פסיקא היא הואיל ולפני זריקה מועלין בו ולאחר זריקה אין מועלין בו כדדייק ברישא. ורישא קשיא לרב גידל והיינו דקאמר במס' מנחות [דף מז.] הא איתותב רב גידל: כלל אמר ר' יהושע כל שהיה שעת היתר לכהנים. וקא בעי בגמ' מאי שעת היתר דקתני היתר שחיטה שנינו דכיון דנשחטה כתיקנה בלא פיסול היינו שעת היתר אע"ג דשוב נפסלה יצאת מידי מעילה או היתר זריקה שנינו דבעינן דקבלה נמי תיהוי בלא פיסול וכיון דקיבל כראוי היינו היתר זריקה אע"ג דעדיין לא נזרק משום דכל העומד ליזרק כזרוק דמי: או היתר אכילה שנינו. דבעינן דיהא נזרק הדם כראוי ושוב יש היתר אכילה בבשר וכיון דהיה בו שעת היתר אין מועלין בו. ואיזו היא שלא היה לה שעת היתר (שנשחטה) חוץ לזמנה וחוץ למקומה ומאי שנא דנקט הני תרין מכל הני דרישא והלא בכולהו דתנא מועלין בהן לא הוה בהו שעת היתר לכהנים היינו טעמא משום דהני

בחטאת יח] והויא זריקה וקמ"ל דאע"ג דנעשית השחיטה בהכשר ולא פיגל עד שעת קבלה מ"מ מועלין עוז לאפוקי ממאן דאמר לקמן (דף ה.) היתר שחיטה שנינו: **הפיגול** בקדשי קדשים מועלין בו עח] בו'. ולא דזריק ומסייע ליה דזריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים: **לא דלא** זרק. ומ"מ אם כן מאי איריא עז] פיגול אפילו לא פיגול נמי וי"ל דלדקא פיגול אבל לא פיגול אין מועלין כיון דאיכא היתר זריקה או היתר שחיטה עח] ולא בעינן היתר אכילה להוציאו מידי מעילה ט) הא קתני סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו יט] והא סייעתא לרב גידל מהא דקאמר דזריקת פיגול אינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים אבל מהא דאין מוציא הוא משום דהוי זריקה לענין פיגול ואומר מורי ה"ר פרץ ז"ל דשנו ושנו לגבי הוצאת מעילה בקדשי קדשים בעינן ראוי לאכילת אדם הילכך מדאקבעה רחמנא בפיגול אע"ג דבעיא הכרלאת כשר כך הרלאת פסול כלומר שיהא מרוצה לאכול בהיתר ממנו עז] דמשבח רחמנא זריקת פיגול להיות בכלל הרלאת אכילה ומ"כ דין הוא נמי גבי קדשי קדשים שתוליא מידי מעילה אבל עח] בקדשים קלים שתהא חשובה הזריקה להיות חלק גבוה מבורר לא מצינו שתהא חשובה לענין זה: **בן אחותי ראה מה אתה שואלני למחר כו'.** כלומר למחר שנינו שהיה עסוקים בהלכה תשאלוני כדי לברר הדבר ותלה לדקדק בדבר כדי שנשא ונתן בה למחר:

היתר שחיטה שנינו. שמיד שנעשית השחיטה בהכשר אין מועלין או היתר זריקה דבעינן שיהא ראוי לזריקה קודם שיצא מידי מעילה כגון שנתקבל הדם בהכשר ואם תאמר בשלמא אי אמרת היתר אכילה שנינו היינו דקרי ליה היתר לכהנים דהיינו לאחר זריקה שאז מותר באכילה אלא אי אמרת היתר זריקה מאי היתר לכהנים איכא ויש לומר דקודם זריקה נמי קרי ליה היתר לכהנים משום דכיון דעומד ליזרק כזרוק דמי ואם תאמר אם כן ליבעי אי הלכה כרבי שמעון אי כרבנן דפליגי בהא (מנחות דף קנ:) דר"ש אית ליה כזרוק דמי ורבנן לית להו כזרוק דמי וכי תימא אין הכי נמי מיבעי ליה יז] כו' זה אינו דאם כן מאי מייתי מהני דלקמן דהיתר זריקה שנינו לימא ר"ש היא ועוד דמייתי נמי לקמן מרבי שמעון

ועוד דקתני סיפא אלן דמה אע"פ שחזר וזרקו מועלין בו אי אמרת בשלמא בחטאת שפיר אלא אי אמרת בעולה צריכא למימר סיפא ודאי מסייע ליה רישא מאי הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה נמי רישא אז סיפא (אז) (לאו) ודאי מסייע ליה גמ"ש הלנה דקעביד בידים לא מהני זריקה לאפוקי מידי מעילה מחשבה גז לא קא עביד בידים מהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה לימא הא מסייע ליה הפיגול בקדשי קדשים מועלין בו לאו אף על גב דזרק ומסייע ליה לא דלא זרק אבל זרק מאי הכי נמי דאין מועלין בו אמאי קתני סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו ליפלוג בריישא וליתני לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו ההוא ודאי מסייע ליה לימא הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה נמי רישא גקדשים קלים פסיקא ליה הכא לא פסיקא ליה: דכלל אמר רבי יהושע גכל שהיתה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה וכל שלא היתה לה שעת היתר לכהנים מועלין בה איזוהי שהיתה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאת ושיצאת ואיזוהי שלא היתה לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקבלו פסולין וזרקו את דמה: אמר ליה בר קפרא גלבר כפדת בן אחותי ראה מה אתה שואלני למחר בבית המדרש היתר שחיטה שנינו

או

כו לאחר זריקה אין מועלין בו. אלא מלא פליג הכי ברישא אלא בסיפא לימא עז בדאע"ג דזרק מיירי רישא דמועלין בו ט) וסיפא מסייעא לרב גידל: **הכוא ודאי.** סיפא דקתני בקדשים קלים אין מועלין: יז **מסייעא.** לרב גידל דאיהו נמי הכי קאמר ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים: **לימא הואיל ומסייעא ליה סיפא.** כדאמרן דודאי מסייעא ליה (כ) יא] נימא נמי רישא דבאע"ג דזרק מיירי: **א"ל רישא ודאי לא מסייע ליה.** דרישא מיירי בדלא זרק כדאמרן והא דדייקת אבל זרק מאי ה"נ דאין מועלין אמאי קתני סיפא כו' ליפלוג ברישא אין ה"נ דמצי לפלוגי ברישא אלא משום הכי תנא סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו הואיל וספיקא ליה למלתא דבין לפני זריקה ובין לאחר זריקה אין מועלין בו באימורין הואיל וזריקת פיגול היא משום דמלתא הואיל דמי לן דמה למחשבת פיגול: ומהדר ליה אמאי לא דמי ומאי שנא כלומר מה הפרש יש בין פסול לן לפסול פיגול: **וא"ל ודאי לא דמו דאימא לך הלנה דקעביד איסורא בידים.** שהיה לו לזורקו והלינו דהיינו דקעביד ליה פסול בידים לגבי מחשבה דפיגול חשיב לגיהא מעשה בידים הילכך קנסינן ליה דלא מהני ליה זריקה לאפוקים מידי מעילה אלא מועלין נמי לאחר זריקה: **אבל מחשבת פיגול לא עביד מעשה בידים.** אלא פסול מחשבה אימא לך דלא קנסינן ליה ומהני ליה זריקה לאפוקים מידי מעילה ודלא כרב גידל: ברישא בעולה קמיירי כדאמרינן ברישא: **ה"נ דאין מועלין בו.** דזריקת פיגול (ד) (אינה) מוציאה מידי מעילה והיינו ז) כרב גידל: **אמאי קתני סיפא.** דההיא הפיגול בקדשים קלים אין מועלין בו עי) כלומר אפילו לאחר זריקה דלאו קדשי ה' נמי מועלין בו: **אי אמרת בעולה צריכא למימר סיפא ודאי מסייע ליה.** לן דמה כו' דמיירי לאחר זריקה בהדיא ודייקינן ה"ה לפיגול) דזריקה אינו מוציא מידי מעילה (ג) : **נימא הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה רישא.** דנימא נמי בחטאת מיירי וקאמר לעולה מועלין בו דמשמע אע"ג דזרק: וקא פריך ומסיפא נמי מי פסיטא ז) ליה דמסייע ליה דילמא לעולה אימא לך דלא מסייע ליה דאמרינן דלא דמי לן דמה למחשבת פיגול: ומהדר ליה אמאי לא דמי ומאי שנא כלומר מה הפרש יש בין פסול לן לפסול פיגול: **וא"ל ודאי לא דמו דאימא לך הלנה דקעביד איסורא בידים.** שהיה לו לזורקו והלינו דהיינו דקעביד ליה פסול בידים לגבי מחשבה דפיגול חשיב לגיהא מעשה בידים הילכך קנסינן ליה דלא מהני ליה זריקה לאפוקים מידי מעילה אלא מועלין נמי לאחר זריקה: **אבל מחשבת פיגול לא עביד מעשה בידים.** אלא פסול מחשבה אימא לך דלא קנסינן ליה ומהני ליה זריקה לאפוקים מידי מעילה ודלא כרב גידל: ברישא בעולה קמיירי כדאמרינן ברישא: **ה"נ דאין מועלין בו.** דזריקת פיגול (ד) (אינה) מוציאה מידי מעילה והיינו ז) כרב גידל: **אמאי קתני סיפא.** דההיא הפיגול בקדשים קלים אין מועלין בו עי) כלומר אפילו לאחר זריקה דלאו קדשי ה' נמי מועלין בו: **ליפלוג ברישא בדידיה ולימא לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו.** אלא מלא פליג הכי ברישא אלא בסיפא לימא עז בדאע"ג דזרק מיירי רישא דמועלין בו ט) וסיפא מסייעא לרב גידל: **הכוא ודאי.** סיפא דקתני בקדשים קלים אין מועלין: יז **מסייעא.** לרב גידל דאיהו נמי הכי קאמר ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים: **לימא הואיל ומסייעא ליה סיפא.** כדאמרן דודאי מסייעא ליה (כ) יא] נימא נמי רישא דבאע"ג דזרק מיירי: **א"ל רישא ודאי לא מסייע ליה.** דרישא מיירי בדלא זרק כדאמרן והא דדייקת אבל זרק מאי ה"נ דאין מועלין אמאי קתני סיפא כו' ליפלוג ברישא אין ה"נ דמצי לפלוגי ברישא אלא משום הכי תנא סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו הואיל וספיקא ליה למלתא דבין לפני זריקה ובין לאחר זריקה אין מועלין בו באימורין הואיל וזריקת פיגול היא משום דמלתא הואיל דמי לן דמה למחשבת פיגול: ומהדר ליה אמאי לא דמי ומאי שנא כלומר מה הפרש יש בין פסול לן לפסול פיגול: **וא"ל ודאי לא דמו דאימא לך הלנה דקעביד איסורא בידים.** שהיה לו לזורקו והלינו דהיינו דקעביד ליה פסול בידים לגבי מחשבה דפיגול חשיב לגיהא מעשה בידים הילכך קנסינן ליה דלא מהני ליה זריקה לאפוקים מידי מעילה אלא מועלין נמי לאחר זריקה: **אבל מחשבת פיגול לא עביד מעשה בידים.** אלא פסול מחשבה אימא לך דלא קנסינן ליה ומהני ליה זריקה לאפוקים מידי מעילה ודלא כרב גידל: ברישא בעולה קמיירי כדאמרינן ברישא: **ה"נ דאין מועלין בו.** דזריקת פיגול (ד) (אינה) מוציאה מידי מעילה והיינו ז) כרב גידל: **אמאי קתני סיפא.** דההיא הפיגול בקדשים קלים אין מועלין בו עי) כלומר אפילו לאחר זריקה דלאו קדשי ה' נמי מועלין בו: **ליפלוג ברישא בדידיה ולימא לפני זריקה מועלין**

הגהות הב"ח

(א) גמ' סיפא ודאי מסייע ליה רישא לא מ"ש. ר"ג בתמיה והכי סיפא נמי לא ודאי מסייע ליה כמו שפרש"י ע"ש: (ב) רש"י ד"ה אי אמרת בשלמא בחטאת מיירי צריכא למימר להכי: (ג) ד"ה סיפא וכו' מעילה הס"ד ואח"כ מ"ה רישא נמי נימא הוסיף: (ד) ד"ה ה"נ וכו' פיגול מוציאה מידי מעילה והיינו דלא כר' גידל: (ה) ד"ה לימא וכו' מסייע ליה מסייע נמי וכו' מיירי הס"ד ואח"כ מ"ה רישא ומיבת מ"ל נמחק:

שיטה מקובצת

א) רישא וסיפא ודאי מסייע ליה א"ל ומ"ש א"ל הלנה. על תיבות רישא לא נרשם עליהם קו למעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: ב) מחשבה דלא קא: ג) לבר פדא. עי' תוס' תמורה (דף ו' ע"ב): ד) דיקא דבחטאת איירי דקתני: ה) בחטאת צריכא למימר להכי: ו) תיבת ליה נמחק: ז) והיינו דלא כרב: ח) בו באימורין אפילו תיבת כלומר ל"ש: ט) לימא דאע"ג דזריק מיירי כו': בו מסייע ליה לרב גידל תיבת וסיפא נמחק: י) מועלין ודאי מסייעא: יא) ליה מסייע ליה נמי: יב) שואלני כלומר שים דעתך שתשאלני בהא ושאל לו: יג) היתר להיתר שחיטה: יד) בחטאת וקודם זריקה תיבת והויא נמחק: טו) מועלין בה לאפוקי: טז) בו לאו אע"ג דזרק ומסייע תיבת כו' ואות ' נמחק: יז) איריא פיגול אפילו לא פיגל נמי וי"ל דדוקא נקט פיגל אבל לא פיגל אין: יח) שחיטה דלא בעינן מעילה. גליון הך שינויי לא נהירא לי דכך לי היתר שחיטה והיתר זריקה למאן דאית ליה כמו זריקה למאן דאית ליה היתר אכילה שנינו דאי אמרת דוקא פיגל מועלין בה אבל לא פיגל אין מועלין בה כיון דאיכא היתר זריקה או היתר שחיטה א"כ היינו כרב גידל דאית ליה זריקת פיגול אינה מוציאה מידי (פיגול) [מעילה] בקדשי קדשים וה"ה היתר זריקה או היתר שחיטה שהיא כזריקה למאן דאית ליה היתר שחיטה שנינו או היתר זריקה שנינו ואנו באין לדחות דבריו ונ"ל כי יש לתרץ כי (מפי' דבעי) [אמאי דדחי] לעיל בסמוך דלעולם איירי בלא זריקה וקמ"ל אע"ג שנעשית השחיטה בהכשר ולא פיגל עד שעת קבלה מועלין בו לאפוקי ממ"ד לקמן היתר שחיטה שנינו: יט) בו והוי סייעתא: כ) איריא פיגל אפילו לא פיגל: לא) בין קדשי אות ל' נמחק: לב) מיירי סיפא בזרק אות ב' נמחק: לג) מעילה דרישא נמי איירי בזרק דאי בלא זרק לפלוג ולתני ברישא כדפ"ה: לד) בעולה אפילו תיבת הא נמחק: לה) ממנו אלמא דחשבה: לו) אבל לענין להביא לידי מעילה בקדשים: לז) ליה כן זה תיבת כו' נמחק:

או היתר זריקה שנינו. דלמ"ד ששחט כרחוי בעינן דתהוי קבלה נמי בלא פסול וכיון דקיבל כרחוי הותר לזריקה דלמ"ג דעדיין לא נזרק דמו הוי כאילו נזרק בהיתר דכל העומד ליזרק כזרוק דמי[ג] דכיון דנתקבל בכוס כרחוי ונרלה לזריקה שוב אין בו מעילה: **או היתר אכילה שנינו.** דלמ"ג דנשחט ונתקבל כרחוי לעולם לא יצא מידי מעילה עד יג[ד] שנזרק הדם דיש בו שעת היתר אכילה לכהנים ואם אירע[ה] בו שום פסול יז[ו] אפילו הכי אין מועלין. והשיבו בר קפרא דחזקיה ורבי יוחנן פליגי בהא דמועלין דזרק דמי ומ"מ היתר זריקה שנינו: **לא דלן בשר.** תוך לזמנו: **אכל דם איזדריק.** ולהכי אין מועלין בו דיש בה היתר אכילה לכהנים כר' יוחנן: **ל"ל עד דאיכא תרתי.** בפסולין קבלה וזריקה בקבלו פסולין לחוד סגי דהא נפסל בו: **אלא לאו דקבלוהו פסולין ואף על גב דזרקוהו כשרים מועלין בו.** הואיל ונתקבל בפסול דלא היה בו היתר זריקה דלא הויא קבלתו כרחוי וטעמא דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אבל קבלוהו כשרים אע"ג דזרקוהו פסולין אין מועלין בו דמשעה שקבלוהו כשרים הותר לזריקה ומ"ה אין מועלין בו וש"מ היתר זריקה שנינו: **מתקיף לה רב יוסף.** לעולם אימא לך דאפילו קיבלוהו כשרים וזרקוהו פסולין נמי מועלין בו דהיתר אכילה שנינו דאי ס"ד דאיכא לפלוגי הכי כדאמר דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אבל קבלוהו כשרים אף על גב דזרקוהו פסולין אין מועלין בו דדוקא קתני אלא הא דתנן בזבחים מטמא פסולה שנינו דמה[ה] על הבגד אינו טעון כיבוס כדכתיב בחטאת כשרה ואשר יזה מדמה על הבגד דמו הוי כאילו נזרק בהיתר לכל העומד ליזרק כזרוק דמי[ו] דכיון דנתקבל בכוס דמי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לענין טומאת אוכלין לא ואיכא למיבעי אליבא דתרוייהו דעד כאן לא קאמר ר"ש כזרוק דמי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לא פקעי[ז] קדשי טז[ח] קדשים עד לאחר זריקה או לאידך גיסא דע"כ לא קאמרי רבנן לאו כזרוק דמי אלא לענין טומאת אוכלין משום דלא קיימן בה אשר יאכל (ויקרא יא)[ט] יז[י] אלא לאחר זריקה אבל הכא כיון דעומד ליזרק מיד פקעי יח[יא] קדשי ה' דכזרוק דמי וא"ת כי היכי דקאמר היתר זריקה [שנינו] כי נעשית הקבלה בהכשר כמו כן היה לו לומר יט[יב] כי נעשית השמיטה כ[יג]בהיתר כ[יד] היתר קבלה [שנינו] כלומר שבא לידי [היתר] קבלה וי"ל דלא דמי דגבי זריקה שייך שפיר לשון היתר זריקה לפי שכשנתקבל בהכשר אז מותר לזרוק ואם נתקבל בפסול אסור לזרוק אבל כי נמי שחט בפסול אין אסור לקבל הלכך לא שייך לומר היתר קבלה אלא היתר שחיטה כלומר שנעשה השמיטה בהיתר וקרי ליה היתר לכהנים לפי שהוא היתר לעבודת כהנים כ[טו]ו וא"ת למ"ד היתר שחיטה שנינו שחט בצפון וקבל בדרום אמאי מועלין כיון שנעשית השמיטה בהיתר י"ל דמיירי כגון שקיבל קודם גמר שחיטה דהשתא לא נגמרה השמיטה בהכשר כ[טז]ו וא"כ כששחט ביום וחרק בלילה מאי איכא למימר י"ל התם נמי מיירי כששחט כל כך סמוך לשקיעת החמה עד שהולך לזרוק בלילה ואם כן לא כ[יז] היתה שחיטתו היתר לעבודת כהנים: **חזקיה אמר היתר שחיטה שנינו** כ[יח] **רבי יוחנן אמר היתר אכילה שנינו לא דייקא מתני' לא בחזקיה ולא** כ[יט]**לאו** דלן דם וקתני אין מועלין וש"מ היתר זריקה שנינו. דאי היתר אכילה היה לו למעוט אפילו בבשר כ[כ] עד לאחר זריקה שאז לאוי לאכילה וקשיא לר' יוחנן כחזקיה לא דייקא מדנקט לן דמה ולא נקט רבותא טפי כגון קיבל בפסול כ[כא] ואע"ג דליכא אלא שחיטה בהכשר מ"מ אין מועלין דהיתר שחיטה שנינו ודיוק זה אינו חשוב בעיני הש"ס ולא הקפיד כ[כב] עליו אלא על קושיא דקשיא לרבי יוחנן דפריך מינה: **לא** דלן בשר. כ[כג] ומ"מ אין מועלין דאיכא אכילה ואי"ת ומאי ס"ד דמקשה והא פשיטא הוא דמאי לתרץ כן י"ל דסברא הוא דמיירי בלן דם דומיא דסיפא דלא היתה לו שעת היתר לכהנים דחשיב קיבלו פסולים וזרקו דמן אלמא מיירי בפסול דם וריש דומיא דסיפא כך כ[כד] נראה לומרי"ר פרק שי': **שקיבלו פסולין וזרקו את דמה.** יס"ג כן ה"ד מי דקבלו פסולין מו זרקו פסולין ל"ל כ[כה] עד דאיכא תרתי אלא לאו דקבלו פסולין כ[כו] דוקא וש"מ היתר זריקה שנינו וה"פ דסוגיא כ[כז] אתיא לומר דהיתר זריקה שנינו והפי' כך הוא [דקבלו] פסולין כ[כח] [או זרקו פסולין] ר"ל או דקבלו כשרים וזרקו פסולין דמועלין משום דליכא היתר אכילה ל"ל כ[כט] עד דאיכא תרתי כלומר אמאי אינו זריקה בפסולין לחוד דהוי משמע דאפילו נעשית הקבלה בהכשר מועלין משום דהיתר אכילה שנינו ולא ניחא למימר דלא זו אף זו קתני בכה"ג דקבלו כ[ל] בפסולין וזרקו בפסולין חד מילתא היא אלא לאו דקבלוהו כשרים דאיכא היתר זריקה אין מועלין וש"מ היתר זריקה שנינו וא"ת ס"ל כ"ל למיתני וזרקו פסולין דוקא יי"ל דתנא וזרקו פסולין לאשמועינן דקבלוהו דוקא וה"ק אע"ג דזרקוהו פסולין אי קבלוהו פסולין נמי הוא דמועלין דלא הוה ליה היתר זריקה הא קבלוהו כשרים אע"ג דזרקוהו פסולין אין מועלין אע"ג דאין לו היתר אכילה כיון דאיכא היתר זריקה מ"מ קשה דאי נמי תנא קבלוהו כ[לא] (לפסול) [פסולין] לחוד שפיר ידע דהיתר זריקה שנינו דמשמע הא קיבלוהו כ[לב] כשרין כ[לג] מיד אין מועלין כי היכי דהוה פריך ל"ל למיתני קבלוהו פסולין כ[לד] כי אמרינן דהיתר אכילה שנינו ואומר מורי ה"ר פרץ שי' דאיצטריך שפיר למיתני מא[לה] זרקו פסולין דאי לא תנא אלא קבלוהו פסולין ס"ד אמינא דה"ה כי נמי קבלוהו כשרין וזרקו פסולין דמועלין משום דהיתר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו פסולין ולא נקט זרקו פסולין מא[לו] עבודה קמייתא נקט דמקבלה ואילך מלות כהונה קמ"ל הא דתני זרקוהו פסולין דע"כ היתר זריקה שנינו דאי היתר אכילה שנינו ל"ל למיתני קבלוהו פסולין אלא ודאי היתר זריקה שנינו ותנא זרקוהו לומר מא[לז] כי נמי זרקוהו פסולין דוקא קבלוהו פסולין הוא דמועלין הא אם קבלוהו כשרים אין מועלין מא[לח] לאפוקי ממ"ד היתר אכילה שנינו וגם דלא כמ"ד היתר שחיטה שנינו דהא כי נמי קבלו פסולין איכא היתר שחיטה ואפ"ה מועלין: **מתקיף לה רב יוסף אי ס"ד איבא לפלוגי הכי.** כלומר שמחלקין כך לומר דקבלוהו מא[לט] דוקא מכח קושיא דלמה לי למיתני תרתי: **חטאת פסולה אין דמה בו'.** דכתיב וכל חטאת אשר יזה מדמה על הבגד תכבס וברשיון ברחוי להזות לאפוקי מטמא ע[מ] פסולה מא[מא] קבלו פסולין וזרקו פסולין הוא דאין דמה טעון כיבוס הא קבלו כשרים וזרקו כשרים דמה טעון כיבוס מא[מב] דלגבי מעילה יש לדקדק כך פ[מג] דבקבלו כשרים וזרקו פסולין אין מועלין וכיון שבאת ג[מד] לומר תרוייהו דוקא כמו כן יש לדקדק כאן ואמאי קרי כאן אשר יזה מדמה ולא שכבר הזה אלא לאו דוקא כלומר אלא ש"מ דאין לדקדק על זה דהא דקתני זרקו פסולין לאו דוקא מא[מג] ולגבי קבלוהו נקט ה"ע ק[מד] גבי מעילה תרוייהו לאו דוקא ולעולם היתר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו מא[מה] לגבי זרקוהו נקט ליה:

או היתר זריקה שנינו או היתר אכילה שנינו חזקיה אמר היתר שחיטה שנינו ר' יוחנן אמר א[א]**היתר** ב[ב] אכילה שנינו א"ר זירא לא דייקא מתני' ג[ג]דלא כחזקיה ודלא כרבי יוחנן תנן שלנה ושנטמאת ושיצאת ד[ד] לאו דלן דם וקתני אין מועלין בו וש"מ היתר זריקה שנינו ה[ה] לא דלן בשר ו[ו] אבל דם איזדריק משו"ה קתני אין מועלין בו תנן ואיזו היא שלא היתה לה שעת ז[ז] הכושר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקבלו פסולין וזרקו את דמה ה"ד ח[ח] אילימא דזרקוהו פסולין וקבלוהו פסולין ל"ל עד דאיכא תרתי אלא לאו דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים ט[ט]וקתני מועלין בו ש"מ היתר זריקה שנינו מתקיף לה רב יוסף אי סלקא דעתך דמה בלא פסול אמאי מועלין כיון שנעשית השמיטה בהיתר י"ל דמיירי כגון שקיבל קודם גמר שחיטה דהשתא לא נגמרה השמיטה בהכשר יא[יא] וא"כ כששחט ביום וחרק בלילה מאי איכא למימר י"ל התם נמי מיירי כששחט כל כך סמוך לשקיעת החמה עד שהולך לזרוק בלילה ואם כן לא יב[יב] היתה שחיטתו היתר לעבודת כהנים: **חזקיה אמר היתר שחיטה שנינו** יג[יג] **רבי יוחנן אמר היתר אכילה שנינו לא דייקא מתני' לא בחזקיה ולא** כרבי יוחנן. כלומר יד[יד] כרבי יוחנן דקשיא ממתני' ומחזקיה לא דייקא: טו[טו]**לאו** דלן דם וקתני אין מועלין וש"מ היתר זריקה שנינו. דאי היתר אכילה היה לו למעוט אפילו בבשר יז[יז] עד לאחר זריקה שאז לאוי לאכילה וקשיא לר' יוחנן כחזקיה לא דייקא מדנקט לן דמה ולא נקט רבותא טפי כגון קיבל בפסול יח[יח] ואע"ג דליכא אלא שחיטה בהכשר מ"מ אין מועלין דהיתר שחיטה שנינו ודיוק זה אינו חשוב בעיני הש"ס ולא הקפיד יט[יט] עליו אלא על קושיא דקשיא לרבי יוחנן דפריך מינה: **לא** דלן בשר. כ[כ] ומ"מ אין מועלין דאיכא אכילה ואי"ת ומאי ס"ד דמקשה והא פשיטא הוא דמאי לתרץ כן י"ל דסברא הוא דמייריי בלן דם דומיא דסיפא דלא היתה לו שעת היתר לכהנים דחשיב קיבלו פסולים וזרקו דמן אלמא מיירי בפסול דם וריש דומיא דסיפא כך כא[כא] נראה לומרי"ר פרק שי': **שקיבלו פסולין וזרקו את דמה.** יס"ג כן ה"ד מי דקבלו פסולין מו זרקו פסולין ל"ל כב[כב] עד דאיכא תרתי אלא לאו דקבלו פסולין כג[כג] דוקא וש"מ היתר זריקה שנינו וה"פ דסוגיא כד[כד] אתיא לומר דהיתר זריקה שנינו והפי' כך הוא [דקבלו] פסולין כ[כה] [או זרקו פסולין] ר"ל או דקבלו כשרים וזרקו פסולין דמועלין משום דליכא היתר אכילה ל"ל כו[כו] עד דאיכא תרתי כלומר אמאי אינו זריקה בפסולין לחוד דהוי משמע דאפילו נעשית הקבלה בהכשר מועלין משום דהיתר אכילה שנינו ולא ניחא למימר דלא זו אף זו קתני בכה"ג דקבלו כז[כז] בפסולין וזרקו בפסולין חד מילתא היא אלא לאו דקבלוהו פסולין דוקא הא קבלוהו כשרים דאיכא היתר זריקה אין מועלין וש"מ היתר זריקה שנינו וא"ת ס"ל כ"ל למיתני וזרקו פסולין דוקא כיון דקבלוהו פסולין דוקא יי"ל דתנא וזרקו פסולין לאשמועינן דקבלוהו דוקא וה"ק אע"ג דזרקוהו פסולין אי קבלוהו פסולין נמי הוא דמועלין דלא הוה ליה היתר זריקה הא קבלוהו כשרים אע"ג דזרקוהו פסולין אין מועלין אע"ג דאין לו היתר אכילה כיון דאיכא היתר זריקה מ"מ קשה דאי נמי תנא קבלוהו כח[כח] (לפסול) [פסולין] לחוד שפיר ידע דהיתר זריקה שנינו דמשמע הא קיבלוהו כ[כט] כשרין כ[ל] מיד אין מועלין כי היכי דהוה פריך ל"ל למיתני קבלוהו פסולין כא[לא] כי אמרינן דהיתר אכילה שנינו ואומר מורי ה"ר פרץ שי' דאיצטריך שפיר למיתני מב[לב] זרקו פסולין דאי לא תנא אלא קבלוהו פסולין ס"ד אמינא דה"ה כי נמי קבלוהו כשרין וזרקו פסולין דמועלין משום דהיתר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו פסולין ולא נקט זרקו פסולין מג[לג] עבודה קמייתא נקט דמקבלה ואילך מלות כהונה קמ"ל הא דתני זרקוהו פסולין דע"כ היתר זריקה שנינו דאי היתר אכילה שנינו ל"ל למיתני קבלוהו פסולין אלא ודאי היתר זריקה שנינו ותנא זרקוהו לומר מד[לד] כי נמי זרקוהו פסולין דוקא קבלוהו פסולין הוא דמועלין הא אם קבלוהו כשרים אין מועלין מה[לה] לאפוקי ממ"ד היתר אכילה שנינו וגם דלא כמ"ד היתר שחיטה שנינו דהא כי נמי קבלו פסולין איכא היתר שחיטה ואפ"ה מועלין: **מתקיף לה רב יוסף אי ס"ד איבא לפלוגי הכי.** כלומר שמחלקין כך לומר דקבלוהו מו[לו] דוקא מכח קושיא דלמה לי למיתני תרתי: **חטאת פסולה אין דמה בו'.** דכתיב וכל חטאת אשר יזה מדמה על הבגד תכבס וברשיון ברחוי להזות לאפוקי מטמא ע[לז] פסולה מז[לח] קבלו פסולין וזרקו פסולין הוא דאין דמה טעון כיבוס הא קבלו כשרים וזרקו כשרים דמה טעון כיבוס מח[לט] דלגבי מעילה יש לדקדק כך פ[מ] דבקבלו כשרים וזרקו פסולין אין מועלין וכיון שבאת ג[מא] לומר תרוייהו דוקא כמו כן יש לדקדק כאן ואמאי קרי כאן אשר יזה מדמה ולא שכבר הזה אלא לאו דוקא כלומר אלא ש"מ דאין לדקדק על זה דהא דקתני זרקו פסולין לאו דוקא מב[מב] ולגבי קבלוהו נקט ה"ע ק[מג] גבי מעילה תרוייהו לאו דוקא ולעולם היתר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו מג[מג] לגבי זרקוהו נקט ליה:

מסורת הש"ס

א) זבחים לב., ב) [זבחים לח: לג.], ג) [מנחות קב:], ד) ג"ל אמ"כ אין מועלין, ה) מדמה ל"ק, ו) כרחוי להזות הכתוב מדבר והכ"ד ל"ק, ז) קדשי ס' עד כו' ל"ק, ח) בהכשר וא"כ הא"ל היתר קבלה שנינו כלומר כו' ל"ק, ט) [ל"לוח"ת], י) לר' יוחנן קשיא ממתני' ל"ק, כ) ומ"ה אין כו' ל"ק, ל) [או דקבלו כשרים וזרקו כו' ל"ק], מ) ל"ק, נ) ל"ק, ס) כשרין אין מועלין דל"ל הוי פריך ל"ל למיתני קבלוהו פסולין כו' ל"ק, ע) פסולה הש"ד ואמ"כ ד"ה קבלו פסולין כו' כמו לגבי מעילה כו'. ל"ק, פ) דבקבלוהו. ל"ק, צ) לומר דוקא כמו כן. ל"ק, ק) גבי מעילה לאו דוקא כו'. ל"ק,

תורה אור השלם

1. כֹּל אֲשֶׁר יִגַּע בַּבָּשָׂרוֹ יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִזֶּה מִדָּמָהּ עַל הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזֶּה עָלָיו תְּכַבֵּס בְּמָקוֹם קָדֹשׁ:

ויקרא ו כ

הגהות הב"ח

(א) גמ' כמ קבלוהו אז זרקו כשרים: (ב) רש"י ד"ה או היתר אכילה וכו' ואם אירע אח"כ בו שום פסול אפ"ה אין:

מוסף רש"י

חטאת פסולה אין דמה טעון כיבוס. דכתיב אשר יזה, כרחוי להזות הכתוב מדבר (זבחים צב.). שעת הכושר. לזריקה (שם). שלנה. דמה (שם). ושקבלו פסולין וזרקו את דמה. ושקבלו פסולין את דמה גרסינן ולא גרסינן וזרקו, דהא אפילו כשרה אינה מדמה לאחר זריקה על הבגד אין טעון כיבוס, כדאמרינן אשר יזה פרט לזה שכבר הזה (שם).

רבינו גרשום

איתקוש אהדדי ומחד קרא נפקי מאם האכל וגו'. במסכת זבחים: ראה מה אתה שואלני. כלומר שים דעתך שתשאלני כהוגן. ושאלו שעת היתר לכהנים דתנן היתר שחיטה שנינו או היתר זריקה שנינו כדפרשינן לעיל והשיבו חזקיה ורבי יוחנן פליגי בהא מילתא: היתר אכילה. נמי פרשינן לעיל. לאו דלן דם. בכוס וקתני אין מועלין משום דכל העומד ליזרק כזרוק דמי ש"מ היתר זריקה שנינו: אבל דם איזדריק. והה ביה היתר אכילה וכר' יוחנן: למה ליה עד דאיכא תרתי: קבלו וזרקו פסולין. בקיבלו פסולין טמאין או בעלי מומין לחודיה סגיא דנפסל אלא לאו דקבלו פסולין. ואע"ג דזרקוהו כשרים מועלין בו הואיל וקבלו פסולין ולא היה לו היתר זריקה וטעמא דקיבלו פסולין הא קיבלו כשרים אע"ג דזרקו פסולין אין מועלין בו דמשעה שקיבלוהו כשרים הותר לזריקה ומ"ה אין מועלין בו דהיתר אכילה שנינו דאי ס"ד דלאכל קיבלוהו לפלוגי הכי כדאמר דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אף על גב דזרקוהו פסולין אין מועלין בו דדוקא קתני אלא הא דתנן בזבחים מטמא פסולה שנינו דמה על הבגד אינו טעון כיבוס כדכתיב בחטאת כשרה ואשר יזה מדמה על הבגד דמו הוי כאילו נזרק בהיתר לכל העומד ליזרק כזרוק דמי דכיון דנתקבל בכוס דמי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לענין טומאת אוכלין לא ואיכא למיבעי אליבא דתרוייהו דעד כאן לא קאמר ר"ש כזרוק דמי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לא פקעי קדשי ה' דכזרוק דמי ואי"ת כי היכי דקאמר היתר זריקה שנינו כי נעשית הקבלה בהכשר כמו כן היה לו לומר כי נעשית השמיטה בהיתר כלומר שבא לידי היתר קבלה ואילך מצות כהונה ואי"ת א"כ כי נמי אמאי לאו דלן בשר ושיר"מ דהיתר זריקה: לאוקמי כגון דשחט סמוך לשקיעת החמה דלא הוי שהות ליזרק דאפילו למ"ד היתר זריקה שנינו בעינן שיהא שהות ביום ליזרוק כדמוכח לקמן: בשר. עי' תוס' מנחות (דף קב ע"ב): שעת היתר תיבת הכושר נמחק: ד"ה אי דקיבלוהו פסולין וזרקוהו פסולין ל"ל: כשרים. ס"א ונעמא דקיבלוהו פסולים וזרקוהו כשרים הא קבלוהו כשרים וזרקוהו פסולים אין מועלין ש"מ כו': נפסלה ואי זו: חוץ לזמנו וחוץ למקומו ושקבלו: פסולין קיבלוהו פסולין וזרקוהו פסולין הוא: יב) קיבלוהו כשרים וזרקו כשרים ס"א פסולים דמה: יג) שזרק הדם אות נ' נמחק: יד) אח"כ אין מועלין כצ"ל במקום תיבות אפילו הכי: טו) לר"ש לכך נ"ל דבין תיבת וי"ל ל"ש ותיבות לכולי עלמא נמחק: טז) קדשי ה' עד לאחר זריקה דאז נאכלת הבשר לבעלים או: יז) יאכל עד לאחר תיבת אלא ל"ש ונמחק: יח) פקעי מיניה קדשי ה' דכזרוק דמי וא"ת למ"ד היתר שחיטה א"כ אמאי קרי ליה היתר לכהנים וי"ל דר"ל היתר לעבודת הכהנים דהיינו קבלה דמקבלה ואילך מצות כהונה וא"ת א"כ כי: יט) לומר היתר קבלה כי: כ) בהיתר שאז נראה לקבלה וי"ל והשאר בענין נמחק: כא) שהיא היתר לעבודת כהנים כדפרישית וא"ת: כב) בהכשר וא"ת. תיבת וא"כ נמחק: כג) הויא השחיטה תיבת היתה נמחק: כד) שנינו. גליון בתוס' כת"י כתוב ור"ל אמר היתר זריקה ורבי יוחנן וכו' ועיין תוספות לקמן (דף ו' ע"ב) ד"ה בשר: כה) כלומר לר' יוחנן קשיא ממתני': כו) מה"ד מאי לאו דלן כו' וש"מ דהיתר זריקה: כז) בבשר נמי עד: כח) בפסול דאע"ג אות ו' נמחק: כט) הקפיד להאריך עליו אלא כו' לר"י דעדיף מינה שקיל וטרי הס"ד ותיבת דפריך נמחק: ל) בשר ומשום הכי אין: לא) כך היתה סברת המקשה ומ"מ משני לא דלן בשר כך נראה: לב) תיבות עד דאיכא נמחק: לג) תיבת דוקא נמחק: לד) דסוגיא אם תמצא לומר דהיתר אכילה שנינו והפי' כך הוא או דקבלו פסולין או זרקו פסולים או דקבלו כשרים: לה) תיבות עד דאיכא נמחק: לו) כלל קבלו פסולין ליתני זרקו פסולין לחוד דהוי: לז) דקבלו פסולין וזרקו פסולין חד מלתא היא דחד טעמא הוא משום היתר אכילה אלא לאו קבלוהו פסולין כלומר דוקא קבלוהו פסולין מועלין אבל הא קבלוהו כשרים דאיכא השתא היתר זריקה: לח) קבלוהו פסולים אות ל' נמחק: לט) תיבת מיד נמחק: מ) פסולין אי אמרינן תיבת כי נמחק: מא) שפיר למיתני דזרקו פסולין: מב) פסולין משום עבודה: מג) לומר דכי נמי: מד) מועלין ואפילו זרקו פסולין לאפוקי: מה) דקבלוהו פסולין דוקא א"כ קשיא למה לי: מו) פסולה הס"ד ומה"ד קבלו: מז) כיבוס ולגבי מעילה יש לדקדק כך דכי קבלו כשרים: מח) דוקא אלא אגב וקבלוהו נקט זרקו וקבלוהו דדוקא קבלוהו פסולין אבל קבלוהו כשרים ועדיין לא נזרק טעון כיבוס ה"נ: מט) קיבלוהו פסולים אגב: